

Rachel Hawkins

ROYALS

Uit het Engels vertaald door Karin Breuker

Best of YA | Van Goor

ISBN 978 90 00 37166 2

ISBN 978 90 00 36372 8 (e-book)

NUR 285

© 2018 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Postbus 23023, 1100 DS Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Royals*

Oorspronkelijke uitgave © 2018 G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin
Random House llc, New York

www.bestofyabooks.nl

Tekst © 2018 Rachel Hawkins

Vertaling Karin Breuker

Omslagbeeld © istock

Omslagontwerp Saskia Janssen

Zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Soest

*Voor Kathie Moore, die om vijf uur 's morgens opstond om al
sms'end met mij naar het huwelijk van William en Kate te kijken.
Ik hou van je, mama.*

Sinds prins Alexander van Schotland is gespot met zijn blonde Amerikaanse schone, zijn we stapelgek op alles wat met Ellie te maken heeft. Maar weet jij alles van deze misschien wel toekomstige prinses? We durven te wedden dat in ieder geval een paar van deze weetjes je zullen verbazen!

1. Eleanor Winters mag dan hetzelfde kakkineuze accent hebben als haar vriend, ze is in Florida geboren, uit Britse ouders!
2. Liefde voor de spotlights zit duidelijk in de familie: Ellies vader was ooit muzikant en haar moeder schrijft detectives die zich afspelen in het schattige kleine stadje waar Ellie vandaan komt.
3. Onze Ellie is geboren op 9 september en is dus Maagd (geen grapjes over prinsen die alleen met maagden trouwen)!
4. Ellie is cum laude afgestudeerd, mocht tijdens de buluitreiking namens haar medestudenten een toespraak houden en was aanvoerder van het plaatselijke zwemteam. Je kunt dus wel zeggen dat ze altijd al de neiging had tot overpresteren. Hmm, alleen geen kroontjes op die lijst. Maar ach, waarom zou je *prom queen* willen zijn als je een ECHTE koningin kunt worden?

5. Ellie heeft in het geboorteland van haar vriend – dat ooit zijn koninkrijk zal worden – Engelse literatuur gestudeerd aan de zeer exclusieve University of the Isles!
6. Haar lievelingskleur is blauw, zoals je waarschijnlijk wel kunt zien aan sommige van haar fantastische outfits!
7. Het afgelopen jaar heeft Ellie gewerkt bij een kleine uitgeverij in Edinburgh, als redacteur van kinderboeken over de Schotse geschiedenis. Misschien om haar eigen kennis wat op te poetsen?
8. Ellie is sinds haar twaalfde vegetariër en heeft ervoor gezorgd dat prins Alexander, van oudsher een buitensporter, is gestopt met een paar van zijn oude hobby's, zoals vliegvissen en jagen! (Bij sommige mensen uit zijn kringen heeft dat haar niet bepaald geliefd gemaakt, hebben wij gehoord!)
9. Hoewel Eleanor Winters beslist een stijlvolle – mogen we 'koninklijke' zeggen? – naam is, is haar tweede naam een stuk minder chic: 'Berry'! Bes! Het schijnt een familiegrapje te zijn!
10. Of misschien is het plantenleven gewoon erg populair bij de familie Winters: Ellie heeft een zeventienjarige zusje dat Daisy (madeliefje) heet!

1

‘Een of ander oud mens schold me net uit voor k,utwijn.’

Ik kijk op van het tijdschrift dat ik zit door te bladeren. Isabel Alonso, mijn beste vriendin en mede-caissière bij de Sur-N-Sav, leunt achterover tegen haar kassa en laat haar kauwgom klappen. Haar zwarte haar zit in een rommelige vlecht die donker afsteekt tegen het groen van haar winkelschort.

‘Nu net?’ vraag ik. De winkel is min of meer uitgestorven, wat steeds vaker zo is sinds er aan de andere kant van het dorp een enorme Walmart is geopend. Isabel en ik zijn dan ook de enige caissières vandaag. Ik heb al meer dan een uur geen klant gezien, vandaar het tijdschrift. Toch kan ik er niet over uit dat ik zo verdiept was in mijn leesvoer dat ik iets écht opwindends – zij het supergrofs – heb gemist.

Isabel rolt met haar ogen. ‘Het is mijn schuld dat de prijs van de zure room omhoog is gegaan.’

‘Daar zit wel iets in,’ zeg ik, en ik knik ernstig. ‘Je komt tenslotte uit een schatrijke zuivelfamilie.’

Isabel draait zich weer om naar haar kassa en drukt een stel willekeurige toetsen in. ‘We moeten een nieuw baantje zoeken, Dais. Dit is vernederend.’

Ik ben het daar op zich mee eens, maar als je in een klein plaatsje in het noorden van Florida woont, zijn je mogelijkheden vrij beperkt. Afgelopen najaar probeerde ik een baantje te krijgen bij de bibliotheek, maar dat mislukte – ze hadden er geen geld voor – en na een zomer

vrijwilligerswerk bij de Vakantie Bijbelschool was ik genezen van mijn verlangen om met kleine kinderen te werken, waardoor oppassen en een parttime baan bij de plaatselijke kinderopvang afvielen. Er zat dus niets anders op dan al mijn tijd bij de Sur-N-Sav door te brengen.

Hoewel, nu ik op mijn telefoon kijk, die rechtop tegen de kassa staat, zie ik dat mijn tijd erop zit.

‘Ah, drie uur, het mooiste moment van de dag,’ zeg ik vrolijk en Isabel kreunt.

‘Niet eerlijk!’

‘Hé, ik zit hier al vanaf zeven uur,’ help ik haar herinneren. ‘Als je vroeg weg wilt...’

‘Moet je vroeg beginnen,’ maakt ze mijn zin af, en ze zwaait met haar hand. ‘Oké, mevrouw Miller, begrepen.’

Mevrouw Miller is de manager van de Sur-N-Sav, en Isabel en ik zijn het afgelopen jaar erg gewend geraakt aan haar preken.

Isabel zakt zuchtend onderuit en steunt haar kin op haar hand. Haar nagels zijn in drie verschillende kleuren groen gelakt en een eenvoudig kralenarmbandje glijdt langs haar slanke pols naar beneden. ‘Nog vier weken,’ zegt ze, en ik herhaal ons favoriete mantra.

‘Nog vier weken.’

Eind juni nemen Isabel en ik zonder een greintje spijt afscheid van ons leven bij de Sur-N-Sav en vertrekken we naar Key West voor Key Con, waarna we nog een week in de stad blijven rondhangen. Isabels broer woont daar met zijn vrouw en Isabels ongelofelijk schattige babyneefje, dus we hebben een gratis (en door onze ouders goedgekeurd) logeeradres. Als ik zeg dat mijn hele leven om dit reisje draait, is dat nog heel zwak uitgedrukt. Niet alleen gaan we ons onderdompelen in alles wat met sciencefiction en fantasy te maken heeft, we gaan ook allemaal leuke Key West-dingen doen. Snorkelen, het huis van Ernest Hemingway bezoeken, net zo veel *key lime pie* eten als we op kunnen... Ja, mijn hele zomer draait om dit reisje, en Isa en ik zijn al bezig met plannen sinds de con bijna een jaar geleden werd aangekondigd. Onze favoriete schrijfster Ash Bentley komt praten over haar Finnigan Sparks-serie, en er zijn minstens twintig verschillende panels waar

Isabel en ik naartoe willen, met alles van opera's over vrouwen in de ruimte tot *cosplay design*. Het is een walhalla voor geeks en we zijn er helemaal klaar voor.

'Je moet dit weekend naar me toe komen, dan kunnen we plannen maken voor onze outfits,' zegt Isabel. Ze gaat rechtop zitten en drukt nog eens wat toetsen op de kassa in terwijl Whitney Houston via het luidsprekersysteem jammert over haar grootste liefde aller tijden. 'Ik ben er nog steeds niet uit of ik Miranda uit *Finnigan and the Falcon* of Jezza uit *Finnigan's Moon* ga cosplayen.'

'Ben is waarschijnlijk voor Jezza,' zeg ik. Ben is Isa's vriendje. Al zo'n elf miljoen jaar. Oké, sinds de tweede. 'Veel minder kleren.'

Isa fronst nadenkend. 'Is waar, maar Ben is er niet eens bij, en ik weet niet of ik zin heb om voor heel Key West zo'n beetje in mijn blote kont te staan.'

'Zit wat in,' geef ik toe. 'En als Miranda mag je een paarse pruik op.'

Ze priemt met haar vinger. 'Precies! Het wordt dus Miranda. Als wie ga jij?'

Ik begin glimlachend mijn kassa af te sluiten. 'Cosplay is jouw ding,' zeg ik. 'Ik ga gewoon als mezelf. Saai meisje in t-shirt en spijkerbroek.'

'Je bent in elk opzicht een teleurstelling voor me,' antwoordt Isa en ik schud mijn hoofd.

De deuren glijden open en er komt weer een oudere dame de winkel binnenschuifelen terwijl ik mijn la uit de kassa trek om hem naar het kantoortje van mevrouw Miller te brengen. Bij de meeste supermarkten tellen de medewerkers het geld zelf, maar na jaren met tieners te hebben gewerkt, is mevrouw Millers vertrouwen tot het nulpunt gedaald en ik ben eerlijk gezegd blij dat ik dat rotklusje aan iemand anders kan overlaten.

Na afloop loop ik de winkel door, maar als ik langs de tijdschriftenrekken in de buurt van de kassa's loop, zie ik dat er een heel stel is omgedraaid, zodat niet de covers maar de advertenties op de achterkant zichtbaar zijn.

Hier moet Isabel achter zitten. Ik loop naar het rek en draai het eerste omgekeerde tijdschrift om. In een flits zie ik blonde haren en ha-

gelwitte tanden en dan valt mijn blik op het opschrift, in vetgedrukte, felgele letters: TIEN DINGEN DIE JE NOG NIET WIST OVER ELLIE WINTERS!

Ik vraag me af of een van die tien dingen mij zou verbazen. Maar ik betwijfel het.

Mijn zus heeft een vrij schandaalloos leven geleid, bijna alsof ze wist dat ze ooit op de cover van tijdschriften zou belanden. Ik kom haast in de verleiding om erdoorheen te bladeren, maar dan besluit ik (a) dat dat raar zou zijn en (b) dat Isabel natuurlijk niet voor niets de moeite heeft genomen om de tijdschriften voor me te verstoppert.

‘Het was niks ergs, dit keer,’ roept ze nu. ‘Ik vond het alleen niet nodig dat je het zou zien!’

Ik steek mijn duim naar haar op en loop door naar de deur aan de andere kant van de winkel.

Mijn spullen staan in het pauzehok, een trieste ruimte met oranje muren, groene plastic stoeltjes en een bekraste nephouten tafel. Iemand heeft ooit BECKY HOUDT VAN JOSH in het tafelblad gekrast en elke keer dat ik daar in mijn pauze zat te lezen of te studeren vroeg ik me af wat er van Becky en Josh was geworden. Waren ze nog steeds verliefd? Had Becky zich hier net zo waanzinnig verveeld als ik?

Hoewel, Becky was tenminste nooit geconfronteerd met foto's van haar zus op de roddelbladen.

En ze had er zelf ook nooit in gestaan.

Blegh.

Het hele schoolbal-debacle is nog steeds een wirwar van woede en verdriet, een stekelige bal die vastzit in mijn borst, en als ik eraan denk is het net of ik tegen een zere kies duw. Je vergeet hoeveel pijn het doet, tot je er je aandacht op vestigt, en dan kun je opeens aan niets anders meer denken.

Wat betekent dat ik niet het risico kan nemen om er nu aan te denken, anders begin ik misschien te huilen in het pauzehok van de Sur-N-Sav, en er is geen treuriger scenario denkbaar dan dat. Zo ongeveer in de categorie film-waar-in-een-hond-doodgaat, dus nee, gaan we niet doen.

In plaats daarvan hijs ik mijn aftandse patchworktas op mijn schouder en loop ik de deur uit.

Het verblindende licht en de hitte van de late meimiddag zijn intens als ik de parkeerplaats op loop. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en grijp in mijn tas naar mijn zonnebril terwijl mijn hoofd al bezig is met wat ik de rest van de middag ga doen. Het zal erop neerkomen dat ik zo dicht mogelijk bij de ventilator van de airco in mijn kamer kruip en de nieuwe mangastrip ga lezen die ik gisteren bij de boekwinkel heb gehaald.

‘Dais.’

En daar is die zere kies.

Lekker dan.

Michael leunt tegen een van de geel geschilderde betonnen pilaren bij de ingang van de winkel, zijn ene enkel voor de andere gekruist en zijn donkere haar in zijn ogen. Waarschijnlijk heeft hij die houding geoefend. Michael Dorset is kampioen leunen, een van de beste leuners die er zijn, eigenlijk. Bij de Olympische Spelen voor Leuke Jongens zou hij altijd goud winnen voor Sexy Leunen.

Gelukkig voor mij ben ik nu immuun voor Sexy Leunen (trademark aangevraagd).

Ik zet mijn zonnebril op mijn neus en steek afwerend mijn hand omhoog naar mijn ex-vriendje. ‘Nope.’

Er verschijnt een afkeurende frons op Michaels gezicht. Hij heeft van die superzachte trekken, met ronde wangen en mooie bruine ogen, en ik zweer je dat hij zijn haar heeft getraind om precies op de juiste manier over zijn voorhoofd te vallen. Een maand geleden was ik bij het zien van dat gezicht weggesmolten tot een hulpeloos Daisy-plasje en had ik mijn hand uitgestoken om zijn haar van zijn voorhoofd weg te strijken. Ik was sinds de derde smoorverliefd op Michael Dorset. Hij ging altijd om met veel populairdere types dan ik (dat ik met mijn bril en mijn *Adventure Time*-T-shirts niet meer indruk maakte is schokkend, ik weet het), maar vorig jaar was hij van mij – eindelijk.

‘Ik heb het verkloot,’ zegt hij nu, terwijl hij zijn handen in zijn zakken duwt. Hij heeft de strakste skinny jeans aller tijden aan, jeggings,

om precies te zijn, en hij heeft een van mijn haarelastiekjes om zijn pols. Het groene.

Ik weersta de kleuterschoolneiging om het ervan af te rukken en verplaats mijn tas naar mijn andere schouder. 'Dat is nog heel zacht uitgedrukt.'

Het is heet op de parkeerplaats en ik besef opeens dat ik het groene Sur-N-Sav-schort nog aanheb dat ik over mijn kleren draag. Michael is helemaal in het zwart, zoals gewoonlijk, maar hij lijkt niet te zweten, waarschijnlijk omdat hij iets van 0,06 procent lichaamsvet heeft. Dit is de laatste plek waar ik deze discussie wil hebben, dus ik schuif langs hem heen en loop naar mijn auto.

'Kom op nou,' zegt hij vleierend, terwijl hij achter me aan loopt. 'We moeten er in ieder geval over prátén.'

Het asfalt knarst onder mijn gymshoenen en ik loop door. Hoewel we niet eens zo dicht bij een strand zijn, duikt er hier op magische wijze overal zand op, dat zich ophoopt in scheuren en gaten in het wegdek.

'We hebben erover gepraat,' zeg ik. 'Er viel gewoon niet veel te zeggen. Je hebt geprobeerd onze foto's van het schoolbal te verkopen.'

Het grappige als je een beroemde zus hebt is dat je zelf op de een of andere manier ook een beetje beroemd wordt.

Maar het lijkt alsof je alleen de irritante stukjes van de roem krijgt, bijvoorbeeld dat je vriendje privédingen aan een roddelblad verkoopt.

Of dat probeert.

De koninklijke familie beschikt blijkbaar over mensen die dat soort dingen in de gaten houden en die wisten alles in de kiem te smoren, maar dat maakte het hele zaakje eerlijk gezegd alleen maar idioter.

'Schatje,' begint hij, maar ik wuif hem weg. Ik was gek op die stomme foto's. Ik vond dat we er schattig op uitzagen. Maar als ik er nu naar kijk, is het alleen maar wéér iets wat raar is geworden vanwege Ellie.

Ik denk dat ik daar nog het pissigst om ben.

'Ik deed het voor óns,' vervolgt Michael, en als ik dat hoor blijf ik staan en draai ik me met een ruk naar hem om.

'Je deed het om een "supergave" gitaar te kopen,' zeg ik vlak. 'Zo een waar je het altijd al over had.'

Michael kijkt nu echt een beetje schaapachtig. Hij duwt zijn handen dieper in zijn zakken, trekt zijn schouders op en schommelt naar achteren op zijn hakken. ‘Maar muziek was ons ding,’ zegt hij, en ik rol met mijn ogen.

‘Je vond de bands die ik leuk vond niks aan, je liet me in de auto nooit mijn muziek opzetten, je...’

Michael grabbelt in zijn kontzak, onderbreekt me – nog zo’n gewoonte van hem waar ik niet weg van was – en zegt: ‘Nee, maar luister.’ Hij haalt zijn telefoon tevoorschijn en begint te scrollen. Ik wil me net omdraaien om naar mijn auto te lopen als er plotseling een kreet opklinkt uit de Sur-N-Sav.

‘GEEN JONGENS!’ galmt een stem over de parkeerplaats.

Ik draai me om naar de winkel en zie mevrouw Miller, mijn manager, pal voor de schuifdeuren op de stoep staan, met haar handen op haar heupen. Haar haar zou waarschijnlijk rood moeten zijn, maar het is vervaagd tot een soort perzikkleur en zo dun dat je haar hoofdhuid erdoorheen kunt zien.

‘GEEN JONGENS TIJDENS WERKTijd!’ schreeuwt ze weer. Ze zwaait bestraffend met haar vinger naar me en de huid onder haar arm zwabbert verontwaardigd mee.

‘Mijn werktijd is om,’ roep ik terug en dan wijs ik met mijn duim naar Michael. ‘En dit is geen jongen. Het is een bewuste levensvorm met skinny jeans en mooi haar.’

‘GEEN! JONGENS!’ brult mevrouw Miller weer. Serieus, haar obsessie met vrouwelijk personeel en jongens is zowel psychotisch als belachelijk. Ik snap niet waarom ze denkt dat nota bene de Sur-N-Sav een broeinest van seksuele activiteit zou zijn, maar ‘geen omgang met de andere sekse’ is verreweg haar strengste regel.

‘ER VINDT HIER OP DE PARKEERPLAATS NUL KOMMA NUL EROTISCHE ACTIVITEIT PLAATS!’ schreeuw ik terug, maar intussen heeft Michael gevonden wat hij zocht.

‘Ik heb dit voor jou geschreven,’ zegt hij. Hij raakt het schermpje aan en een explosie van metalige muziekklinken ontsnapt aan zijn telefoon. De kwaliteit is waardeloos en door de schrille klinken van

de elektrische gitaar kan ik nauwelijks iets verstaan van de songtekst, maar ik ben er vrij zeker van dat ik verschillende keren mijn naam hoor, rijmend op 'crazy' en 'hazy'. En dan begint Michael het ook nog mee te zingen, en alsjeblieft, god, laat me sterven aan een plotselinge zonnesteek, laat een auto de bocht om komen en me hier op de parkeerplaats van de Sur-N-Sav neermaaien, want met mijn ex die '*Daisy is driving me crazy*' staat te galmen en mevrouw Miller die over het asfalt op ons af komt marcheren denk ik niet dat deze middag nog veel erger kan worden.

Dan kijk ik op en zie ik de zwarte SUV aan de rand van de parkeerplaats staan, met het raampje naar beneden...

En een telelens die precies op mij staat gericht.